

Dipl. inž. Goran Marjanović: Jedno je sigurno: Teslina zaostavština je potencijal jedne potpuno nove nauke, potpuno novog shvatanja prostora, vremena i energije, koje je dublje i od relativističkog i od kvantnomehaničkog, kao i od onog kosmološkog zasnovanog na teoriji „velikog praska“.

Danas gotovo niko više ne sumnja da nismo sami u Svemiru. Sa druge strane – uprkos brojnim neidentifikovanim objektima, fenomenima i/ili pojavama i ponekom «kontaktu» – komunikacije sa vanzemaljskim bićima ipak nema. Zašto?

Po mom mišljenju razlog je krajnje jednostavan: razlika u našim znanjima i tehničkim mogućnostima isuviše je velika. Dakle, oni od nas nemaju šta da nauče a ako im nešto treba, dođu, uzmu to i odu dalje svojim putem ... Ipak, što se tiče nivoa svesnosti, rekao bih da smo tu mnogo ravnopravniji, međutim, svesnost nije «pamet», znanje, obrazovanje, inteligencija. Naime, ono što ljudsku vrstu odvaja od životinja je inteligencija, odnosno sposobnost shvatanja koja proizilazi iz tri osnovne osobine našeg uma: sposobnost za sintezu, analizu i sposobnost pamćenja. No, ako iskoristimo tu svoju mogućnost mišljenja i malo bolje razmislimo, mi «zemljani», toliko ponosni na svoja visoka naučna i tehnička znanja koja smo do sada stekli kao civilizacija – ipak moramo priznati da naša dela, globalno naravno, ne odgovaraju našim umnim potencijalima. Sa jedne strane stvorena su zaista veličanstvena naučna i umetnička ostvarenja a sa druge – civilizacija je stigla do ruba samouništenja. Svi postojeći eko-sistemi Planete Zemlje su narušeni prekomernom eksploatacijom od Boga nam datog ... Ukratko, realnost u kojoj živimo govori o korelativnosti naše pameti i naših dela sa jedne strane ali isto tako i o njenoj velikoj neusaglašenosti sa trenutnim nivoom svesnosti ljudske vrste, koji bi nas trebao karakterisati kao ljudska bića 21.-og veka.

Eksperimentalna realnost svetskih laboratorija i istraživačkih institucija najvišeg naučnog nivoa ali i sve brojnija istraživanja niza nekonvencionalnih istraživača ukazuju nam da su naša znanja, koliko god visoka, zapravo minorna i u odnosu na znanja prethodnih civilizacija. Ono što je najzanimljivije je činjenica da su sve te civilizacije, uprkos velikim znanjima kojima su ovladali i, po svemu sudeći, visokim tehničkim mogućnostima – ipak završile u samodestrukciji. Zašto? Gde su pogrešili i da li možda i mi idemo sličnim putem? Postoji li rešenje?

Ukoliko odgovore potražimo u okviru naše vekovima građene logike mišljenja – dobićemo ih naravno kao tumačenja niza naučnih disciplina. No, istina je uvek relativna pa je svako, koliko god bilo naučno, tumačenje samo (prostorno-vremenski) ograničeno tačno. Problem, koji je zapravo ključni, je u tome što je sve, nekada novo, ali sada već proživljeno, proučeno, viđeno i analizirano od strane drugih daje samo iluziju smisla jer institucionalizacijom stečenih znanja i iskustava samo uži krug pojedinaca dobija monopol na neku «filtriranu» istinu. Izgrađena pravila logičkog mišljenja, dobro ukorenjena ljudska vezanost za čulno-materijalni segment realnosti i naravno fizička i mentalna lenjost – osnovni su razlozi našeg pristanka, počesto i nesvesnog (što i jeste glavni problem), i prepuštanja drugima da nas vode i upravljaju nama: državi,

medijima, okruženju i društvu uopšte uspostavljenim normama i pravilima. Većina, nažalost, nije svesna u kolikoj meri su misli koje smatramo svojim – zapravo tuđe. Retki su oni koji su se usudili da skrenu sa sigurnih i dobro utabanih staza (trenutno) važećih naučnih istina, zakona i postulata. A baš tu se nazire rešenje – i to vrlo jednostavno – porast svesnosti, pojedinca i celine – tj. civilizacije. Transformacija našeg (predominantno) nesvesnog u svesno življenje kako je to govorio P.D.Uspenski (Gurđijev) i umesto besmislenog repliciranja bezbroj puta ponovljenog u smisleno stvaranje nečeg sasvim novog i originalnog.

Zapravo, smisao stvaranja, kreacije nečega istinski novog, nečega što još niko nije napravio, izmerio, osmišljavanje teorija koje ne postoje ni u jednom udžbeniku, trebao bi biti «put kojim se češće ide» jer taj put, iako neuporedivo teži od dobro osvetljenog, utabanog i sigurnog puta kojim su već hiljade prošle, nepogrešivo vodi ka porastu svesnosti, i pojedinca i civilizacije. Naravno, Kosmos funkcioniše po Božijim principima i zakonitostima, nezavisno od naših spoznaja. Jabuke su padale sa grana i pre nego što je jedna od njih pala Njutnu na glavu. Evidentan porast nivoa svesnosti znači da je taj proces podržan Promišlju Božijom i to je ono što daje nadu u istinsko bolje sutra. Ipak, pre nego što postanemo deo onoga što bi se moglo nazvati “galaktičkom zajednicom živih bića”, moramo ostaviti varvarstvo iza nas i pokazati da smo u stanju da brinemo o sebi i našoj planeti.

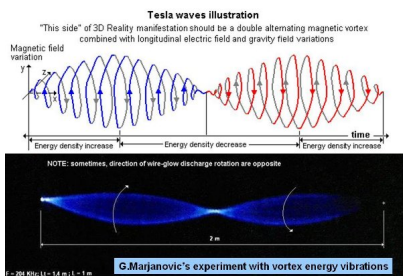
Jedan od onih za kojeg sa sigurnošću možemo reći da je metafora borbe pametnog čoveka i uspešnog pronalazača sa kultom novca, jedinog merila uspeha na zapadu, je Nikola Tesla. Ovaj nesumnjivi intuitivni genije radio je po dvadeset i više sati dnevno ali nikada zbog sebe i lične koristi, već isključivo za dobrobit celokupnog čovečanstva. No, savremenici ga nisu razumeli. Neki nisu mogli a neki nisu hteli ili smeli. Baš kao i danas.

“Radim za budućnost“, govorio je svojevremeno Tesla, “moji savremenici me neće razumeti, ali jednoga dana preovlađaće naučni zakoni prirode čije sam tajne otkrio i sve će se izmeniti, kao dlanom o dlan, sve će se promeniti. Nastupiće nova era čovečanske mudrosti čije će ključne karakteristike biti razumevanje vremena, otkriće neograničenih izvora energije i oblikovanje materije po volji naučnika“. Teslina intuitivna genijalnost je očita. Naglašavanjem potrebe razumevanja vremena ukazao je na značaj budućih otkrića dr. N. A. Kozyreva koja će uslediti nekoliko desetljeća kasnije ...

Nažalost, Tesline ideje su bile su toliko napredne da je i dan danas malo onih koji veruju izvornim Teslinim rečima. Za većinu vodećih fizičara, kako onda tako i danas, Tesline ideje o ne-hercijanskim talasima, longitudinalnim elektrodinamičkim vibracijama, luminoferoznom etru, bile su i ostale samo san jednog zanesenjaka koji nije baš najbolje razumeo to što radi. Na svu sreću, u poslednje vreme sve je više onih koji uviđju da su eksperimenti za dokazivanje etra bili zasnovani na neadekvatnom shvatanju tog pojma. Nelogičan pogled na strukturu “prostor-vreme” navela je većinu da misli da se delovanje sila na daljinu može dovoljno dobro objasniti i bez potrebe za etrom. Izgleda da su svi propustili, ili su namerno ignorisali činjenicu da je još 1920. godine i sam Ajnštajn rekao: “Prema Opštoj teoriji relativnosti, prostor bez etra je nezamisliv!” (May 5th, 1920, at the University of Leyden, Germany).

Jedno je sigurno: Teslina zaostavština je potencijal jedne potpuno nove nauke, potpuno novog shvatanja prostora, vremena i energije, koje je dublje i od relativističkog i od

kvantnomehantičkog, kao i od onog kosmološkog zasnovanog na teoriji „velikog praska“. Sva moja istraživanja govore u prilog Teslinih izjava da su njegovi «Ne-hercijanski talasi», energetske vibracije «sasvim druge vrste» od tzv. Hertzovih talasa, transverzalno-vektorskih EM talasa, tj. onih kojima ga je navodno nadmašio Markoni. Prema postulatima Modela KGE, Teslini (Ne-Hercijanski) talasi su dimenzino bogatija i složenija elektrodinamička energetska forma od klasičnih (Hercijanskih) EM talasa (<http://users.beotel.net/~gmarjanovic/>). Očekujući oblik Teslinih talasa nastao je sintezom nekoliko opšte-važećih kosmičkih zakonitosti (Walter Russell, P.D. Uspenski, E.Šire. H.Hese ...), kao rezultat mojih opažanja tokom niza učinjenih, pomalo nestandardnih eksperimenata zasnovanih na Teslinim tehnologijama. U osnovi, Teslini talasi su longitudinalne elektrodinamičke oscilacije, ali u suštini to su višedimenzionalne energetske vibracije (4D “disanje”), koje postojeća aparatura i metodologija nemože registrovati direktno osim u formi njihovih «senki» tj. nižedimenzionalne projekcije u “našu” (3D “prostor” + 1D “vreme”) (kvazi) realnost a koja je najbližnja naizmeničnim, rastuće-opadajućim, ciklično-opozitnim, spiralnim (vortices) strukturama.

Fenomen spiralnih energetskih tokova, tzv. Torziona polja, poznata su savremenoj nauci ali tu energetsku formu, barem zvanično i koliko je meni poznato, nauka nikada nije povezivala sa Teslinim Talasima. Naprotiv, sa aspekta zvanične nauke, Teslini Ne-Hercijanski talasi ne postoje kao poseban entitet. Oni su samo poseban oblik klasičnih EM talasa, tj. površinski talasi (Norton, Zenneck...) u bližoj zoni predajnika ...

Jedan od retkih koji je Tesline «talase sasvim druge vrste» doveo u vezu sa helikoidalnim strujanjem energije bio je Andrija Puharić. Opisujući složenu strukturu Teslinih Ne-Hercijanskih talasa Puharić je pominjao i specifične signale, «superluminalne lidere», koji propagiraju spiralnom putanjom («poput vadičepa») u obliku rotirajućih magnetnih polja, kreirajući neku vrstu tunela kojom onda struji energija u obliku elektron-pozitron parova – bez otpora, dakle potpuno analogno principu kojim savremena nauka tumači superprovodne procese i što je tek nedavno predloženo kao ideja – da se čestice razmenjuju kao helikoidalne spirale ...

Prvo istraživanje i otkriće “uvijenih” energetskih tokova (tzv. «vorteksa» /vortices/) vezano je za otkriće “pete sile” – torzije – u kasnim 1800-im od strane ruskog profesora N.P. Miškina. Ajnštajnov kolega Dr. Eli Cartan prvi je nazvao ovu silu “torzija” 1913. godine obzirom na njeno “uvrtanje” tokom kretanja kroz tkivo prostor-vremena. Tokom 1950.-ih ruski naučnik dr. Nikolaj Aleksandrovič Kozyrev (1908-1983) u svojim pionirskim istraživanjima definitivno dokazuje postojanje ove energije, pokazujući da ona, kao vreme, teče u svetom geometrijskom obliku spirale.

Torzija u suštini znači “uvrtanje” i podrazumeva spiralnu (helikoidalnu, vorteksnu) formu. Dakle, delovanje statičkih torzionih polja ostvaruje se propagacijom torzionih talasa koji se kroz

prostor kreću spiralnom putanjom. Torziona polja su generisana spinom i/ili ugaonim momentom objekta koji rotira. Čestica ili bilo koji objekat koji se vrti u mestu ili tokom kretanja proizvoljnom trajektorijom proizvodi torzione talase i poseduje svoje jedinstveno torziona polje. Po nekima, torziona talasa su karika koja nedostaje u potrazi za konačnom “teorijom svega (Theory Of Everything)” i jedinstvenom teorijom polja (Grand Unified Theory).

Obzirom da torziona polja utiču na stanje spina, torziona polje nekog objekta može biti promenjeno pod uticajem spoljnog torzionog polja. Kao rezultat tog uticaja, nastaje nova konfiguracija torzionog polja koja opstaje kao metastabilno stanje (kao polarizovano stanje) i može ostati nepromenjeno čak i ako se izvor eksternog torzionog polja premesti u drugi deo prostora. Osobina rezidualnosti, tj. sposobnost samostalnog opstanka ove energetske forme je osobina potpuno nesvojstvena klasičnim, hercijanskim EM poljima. Zbog ovog neobičnog svojstva torzionih polja, neki fizički ili biološki objekti mogu “zabeležiti” (pamtiti) torziona polja određene prostorne konfiguracije. Najbolji primer za to su molekuli vode. Istraživanja su pokazala da je voda veoma dobar medijum za skladištenje statičkih torzionih polja. Svojim radom iz 1988. godine, francuski imunolog dr. Jacques Beneviste iznenadio je nučnu javnost pokazavši da voda ima sposobnost pamćenja sastava hemijskih supstanci sa kojima je bila u kontaktu. Homeopatija koristi to znanje u izradi lekova i prenošenju informacija na pacijenta. U daljim istraživanjima pokazalo se da karakteristike supstance takođe mogu biti prenete iz jedne posude sa vodom na drugu jednostavnim postavljanjem tih posuda zajedno. Izuzetno efektu ilustraciju sposobnosti vode da registruje i pamti misaone i emocionalne strukture dao je dr. Emoto Masaru svojim snimcima kristala leda, nastalim pod uticajem različitih misaonih obrzaca.

Naučnik koji je zasigurno dao najveći doprinos u istraživanju nekonvencionalnih energetskih oblika je dr. Nikolaj Aleksandrovič Kozyrev. On je bio izuzetan naučnik, dobro poštovan u Rusiji, ali praktično nepoznat na zapadu. Implikacije njegovog rada, i rada svih onih koji su ga pratili, bile su ogromne. Nažalost njegova istraživanja bila su skoro u potpunosti prikrivena od strane bivšeg Sovjetskog Saveza, ali padom gvozdene zavese i dolaskom Interneta, konačno smo dobili pristup “najbolje čuvanoj ruskoj tajni”. Temeljna istraživanja hiljada stručnjaka, doktora nauka, zasnovana na radovima Kozyreva, rezultovala su novim spoznajama koje su potpuno promenile naše razumevanje Univerzuma.

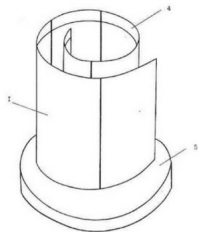
Život Kozyreva bio je izuzetno težak. Najnesretniji obrt desio mu se 1936. godine kada je bio uhapšen pod represivnim zakonima Jozefa Staljina. Od 1937.g, narednih 11 godina provodi u koncentracionom logoru, gde je podvrgnut strašnim torturama trpeći strahote poznate samo onima koji su ih preživeli. Ipak, i u tako teškim uslovima on je duboko razmišljao o misterijama univerzuma, obraćajući pažnju na sve moguće postojeće životne obrasce. Ono što je uočio bilo je više nego interesantno i neobično – svi ti toliko brojni i različiti organizmi pokazivali su znake asimetrije i/ili spiralnog rasta tokom svog razvoja. Na osnovu svojih zapažanja Kozyrev je smatrao da su svi oblici života samo vanjski “otisak” (slika) nekog nevidljivog, unutrašnjeg izvora spiralne energije, koji utiče na njihov razvoj kao što svoja uobičajena svojstva stiču i kroz energiju koju primaju jedenjem, pijenjem, disanjem, fotosintezom...

RU2122446

("KOZYREV MIRROR")

DEVICE FOR CORRECTION OF MAN'S PSYCHOSOMATIC DISEASES

KAZNACHEEV V P, TROFIMOV A V

<http://kpv.rs/?p=2934>